

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРАВДА

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛЬСЬКО – РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

Хто для вас Ісус Христос?

ст.1-2

проповідь
**Хто для вас
Ісус Христос?**

Матвія 16:13-17

Дорогі брати і сестри.

Часто по телевізору, особливо перед виборами, ви можете побачити опитування, які роблять соціологи для того, щоб знати думку людей про того чи іншого кандидата або партію. Незабаром у нас знову вибори, вже парламентські, і ви знову будете бачити ці опитування, оскільки політиків цікавить, скільки людей буде за них голосувати.

Але з сьогоденного тексту ми бачимо, що це не політики придумали такий спосіб дізнатися загальної думки людей. Вже 2000 років тому сам Ісус також хотів знати результати цього опитування. Питання, яке Він задав Своїм учням звучало так: „За кого народ уважає Мене?“

Як ви думаєте, чи піклувався Ісус про Свою популярність серед народу, як сьогоденні політики? Звичайно, ні. Навпаки, Євангеліє показує нам, як Ісус часто вимушений був ховатися від людей, які хотіли покласти Його за царя. Але задаючи таке питання, Ісуса більше цікавить успіх Його місії: «Чи розуміють люди те, чому Ісус прийшов на цю землю? Чи розуміють вони, хто Він насправді є?» Це питання також було важливе не тільки для людей, цим запитанням Ісус хотів точно знати, за кого Його приймають Його власні учні, хто Він є для них? З іншого боку, таке питання Ісус задав не лише для апостолів, воно відкрите і сьогодні. Для Нього важливо, за кого Його приймають люди, які живуть сотні, а то і тисячі років після Нього. Для Ісуса важливо також знати, за кого ми з вами маємо Його?

Протягом певного періоду Свого земного життя наш Господь чинив дуже багато чудес, такі, які може робити лише Бог. Він зцілював хворих, воскрешав мертвих, насичував тисячі людей хлібом, втихомирював бурю на морі, ходив по воді, робив ще багато чого іншого.

ст.8-9

**Який результат дає
християнський табір?**

ст.3-4

Історія Благовісті

С
А
П
О
Г
В
І
С
Т
И
Н
А

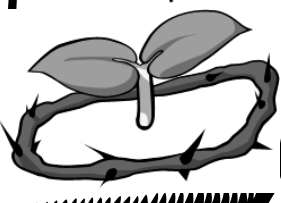
ст.10

Дитяча сторінка

ст.5

"Вірую..."
**Чи думаємо,
чи говоримо?**

ст.11

**Новини світу
одним рядком**

ст.6-7

Кроки по милості Господній

Місія Школи ЄСРГРоманів в м. Сєвастополь, Рі 1998. Зліва стоїть перший учень.

ст.12

Новини УЄРЦ

(продовження. Початок на ст.1)

Слава про Його справу ширилась по всій землі. Але чи розуміли люди, хто Він є, цей Ісус? І хоч Він так багато зробив, так багато сказав, проте з відповідей апостолів стає зрозуміло, що люди так і не змогли пізнати, Хто є Ісус.

За кого ж тоді люди вважали Ісуса? Дуже дивно про це говорити, але для одних це був воскреслий Іван Хреститель. Я не знаю наскільки неграмотними були люди в той час, але якщо Іван був старший за Ісуса всього на півроку, то як Ісус міг бути Іваном Хрестителем? Інша група людей вважала Ісуса за Іллю, або ж Єремію, чи ще якогось пророка. Говорячи це, люди дачили в Ісусі певні чудеса, які робив Ілля. Вони дачили його силу і могутність і тому думали, що Ісус – це ще один якийсь великий пророк.

Отже, в уяві багатьох Ісус був одним із великих людей. Це була добра оцінка, але цього було недостатньо. Хоч людям подобалися проповіді Ісуса, вони приходили до Нього щоб оздоровитися, але при цьому вони не зовсім розуміли сутності Самого Ісуса.

Вислухавши такі думки народу, Ісус задав своїм учням дуже суттєве запитання: „А ви за кого Мене маєте?” Можливо, що після такого запитання настала хвилинна тиша, оскільки це питання стосувалося не чужіх думки, а їхньої власної. Це запитання зачіпало серця апостолів і вони повинні були дати відповідь від щирого серця. Після хвилинної тиші вийшов Петро, який сказав те, на що він надівся і в що він вірив: „Ти – Христос, Син Бога Живого!”

Як ви думаєте, чи важко було Петру дати таку відповідь? Хоча апостол інколи і помилявся, інколи робив непродумані кроки, проте цього разу його відповідь і його віра були гідна уваги. Визнати Ісуса за Христа означає визнати, що саме Він є той Месія, Спаситель, якого чекали євреї сотні років. Багато людей чекали цього Месію, багато людей чули, як Ісус казав про

Себе, що Він є Месія, але водночас багато людей, в тому числі фарисеї і книжники, не хотіли визнавати такого Месію. В їхніх очах Він був не такий, на якого чекали люди.

Тому коли Петро разом з іншими апостолами, чи без них, визнає Ісуса за Месію – Христа-Спасителя, це означатиме, що не дивлячись на думки інших людей, ці учні визнають Ісуса, вірять у Нього, надіються на спасіння, яке Він приніс людям. Разом з іншими апостолами Петро розуміє, що спасіння є лише в Ісусі, що саме цей Ісус є тим майбутнім великим Царем, Найбільшим Первосвященником і Агнцем Божим, який прийшов у цей світ, щоб спасти людей. Цією відповіддю Петро висловив усе те, що може сказати про Ісуса віруюча людина, і як потім сказав Ісус, що саме Отець Небесний відкрив очі Петра та інших апостолів, аби вони могли це зрозуміти і визнати Ісуса за Месію.

Виходячи з такого запитання Ісуса, я також хотів би і у вас запитати: „За кого люди вважають Ісуса сьогодні, у наш час?”

Про Ісуса і про Євангеліє сьогодні говорять всі, майже всі вважають себе християнами, в усякому разі не мусульманами. Багато хто каже, що вірять в Ісуса Христа, але лише певна невеличка частина людей мають правильну уяву про те, ким є цей Ісус. Дехто вважає, що все знає про Ісуса, про те, що Він прийшов спасти грішників. Дехто навіть молиться йому. Проте є ще люди, які знаючи це все, не вірять в Ісуса, для них Він залишається ніким. Знаючи про спасіння, мало хто хоче сприймати його, знаючи про прощення гріхів в Ісусі, мало є таких, які, дійсно, сприймають це, знаючи про Царство Небесне, мало хто вірить, що зможе потрапити туди.

Для багатьох Ісус все ще залишається історичною персоною, яка жила колись давно. Для таких людей Біблія – це лише історична книга, не більше. Чимало кажуть, що знають Ісуса, але насправді знають про Нього лише деякі дані, які прочитали чи почули. Що було б, коли ви знали про вашого чоловіка (дружину) лише з біографії та певних паспортних даних? Чи була б це нормально? Ви знаєте вашого чоловіка, бо живете з ним, розділяєте його турботи, радості і такі інші, тим більше любите його.

Є люди, які вважають Ісуса за Спасителя, але не єдиного. Велика кількість сьогоднішніх християн знає, що Ісус помер на хресті задля спасіння людей, але водночас вони крім Ісуса покладають свої надії на діву Марію, різних святих, врешті – решт на самих себе. Такі люди вважають, що Ісус не є достатнім Спасителем, адже і Марія може нам допомогти. Святі можуть нам допомогти та і ми самі, коли будемо жити благочестиво і порядно, зможемо для себе придбати спасіння. Якщо добре зрозуміти думки таких людей, то практично Ісус їм не зовсім потрібен, адже вони вважають, що дуже праведна людина може заробити собі своє спасіння.

І на сам кінець, є істинні християни. Не можна казати, що вони розумніші чи кращі за інших. Їх відмінність у тім, що вони слідом за Петром та

іншими апостолами розуміють, що Ісус це є їх особистий Спаситель. Це є той Месія – Христос, який прийшов у світ, щоб дати спасіння не лише всьому світові, але і кожному з нас особисто. Саме Він помер і воскрес для того, щоб ми стали новими людьми, членами його сім'ї. Саме Він є тим єдиним Спасителем, в особі якого ми можемо мати виправдання перед Богом і ні на кого іншого надіятися не можемо.

На завершення цієї проповіді я хочу сказати, що ми можемо багато знати про Ісуса, ми можемо знати думки і погляди всіх людей щодо Ісуса, ми можемо знати вчення всіх великих філософів і богословів про Ісуса Христа, але не думи істинними християнами. Справжня віра полягає не в знаннях про Ісуса, а в пізнанні самого Ісуса. Наш Господь хоче і від нас, щоб ми кожен особисто дав відповідь на те запитання, яке поставив Ісус своїм апостолам: „А ви особисто за кого маєте Ісуса? Хто Він є для вас?”

Хто є Ісус для вас особисто? Можливо, найкращою відповіддю на це запитання буде така: «Господи Ісусе, для багатьох людей було б легше, якби Ти був лише пророком. Для них було б простіше, коли б Ти покинув землю і жив лише на небесах. Це дуже просто і дуже вигідно для багатьох людей. Проте я, Господи, вірю в те, що Ти є мій особистий Спаситель, Який живе не десь далеко на небесах, а в моєму серці, незримо присутній у моєму житті. За це я Тебе прославляю і люблю. Господи, я хочу бути Твоїм учнем, жити для Тебе і разом з братами і сестрами по вірі служити тільки Тобі одному всім своїм життям.»

Пастор м. Свалява
Мирза В.В.

Історія сповіді Августина.

(Виділені курсивом є частинами „Сповіді“)

Дитинство Августина.

Августин народився в 354 році в невеличкому місті Тагаста в Північній Африці. Ім'я його батька було патрицій Августин. Він був людиною, яка все ще продовжувала поклонятися язичеським традиційним ідолам. Його мати була християнкою і постійно набридала Августину своїм християнством, принаймні, так йому здавалося. Його батьки не були багатими, але намагалися дати хлопчику все, що йому було потрібно. Проте Августин не цінував цієї любові і піклування батьків.

Мені подобалося гратися і мені не подобалися правила. Я постійно обманював, щоб втекти зі школи. Я постійно крав зі столу моїх батьків щось поїсти чи цукерку, або тому, щоб підкупити інших хлопчиків, аби вони дозволили мені гратися їхніми іграшками. Коли я грав у якісь ігри, я часто ошукував інших, щоб виграти чи просто, щоб бути кращим. Перевір моє серце, Господи, і дай мені можливість розповісти Тобі, що робить мене поганим без причини.

Коли Августин став старшим, батько відправив його до Карфагену вивчати риторику - ораторське мистецтво. Він сподівався, що навчання вгамує Августина і дасть йому можливість знайти вигідну роботу. Хлопець був радий залишити маленьке містечко - ще одну причину для того, щоб матір не чіплялася з християнством. Щодо навчання, то книги завжди зачаровували його. Він любив читати, насолоджувався ритмом і потоком слів автора.

Я пам'ятаю, коли вперше відкрив Біблію, щоб з'ясувати, що там написано. Я спробував порівняти її з тими книжками, якими я користувався в школі, і Біблія здалася мені дуже дитячою. Я закрив її і відклав геть. На жаль, я сміявся над Біблією і мало робив з того, що там написано, тому добре усвідомлюю, що сам заслужив, щоб так само сміялися наді мною. Я був справді нерозумним.

Августин думав, що лише він сам може керувати своїм життям. Він узяв дівчину рабину, щоб жити з нею, і невдовзі, коли Августину було лише вісімнадцять років, став батьком маленького хлопчика.

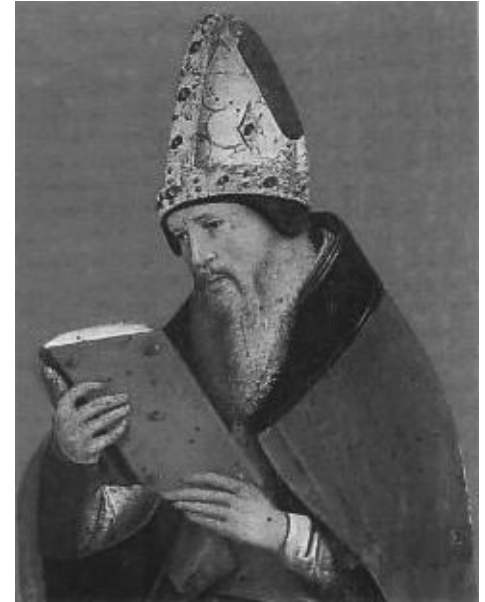
Молитви і сльози матері.

Його мати завжди молилася за нього. Християнські матері завжди моляться за своїх дітей. Кожного дня вони стоять на колінах, благаючи Бога від імені своїх дітей. Так само було і з матір'ю Августина - Монікою. Вона ніколи не переставала молитися навіть, коли її син був грубим, жалюгідним, і зовсім непокірним. Якось вона розповіла Августину, що вночі, після довгої молитви за нього, вона мала дивний сон. Їй

здавалося, що вона стояла на плоту, який плавав посеред штормового моря. Не в змозі зупинити плач, вона самостійно намагалася впоратися з тими хвилями, які заливали її мале судно. Раптом поряд з нею з'явився молодий чоловік. "Чому ви плачете?", - запитав він.

"Я сумую за втраченою душею мого сина", - вона відповіла.

"Заспокойся", - відказав юнак, „Подивись, твій син є там, де є ти“. Коли вона повернулася, в цьому сні був також і Августин, який стояв поруч у безпеці.

Вона хотіла торкнутися цим видінням мого серця, а я жартуючи, хотів сказати їй, що колись вона також може стати язичником, як і я. Але вона відразу відповіла: "Ні, мені не казали: „Де буде твій син, там будеш і ти“, а навпаки: „Де ти є, там буде і твій син“. Я визнаю, що відповідь моєї матері стурбувала мене, але ти, Господи, почув її молитви і не зневажав на її сльози. Ти протягнув Свою руку з висоти і врятував мою душу.

Смерть друга

Але трапилося ще щось. Августин мав одного друга, з яким він виріс. Вони разом ходили до школи, гралися разом і Августин дуже любив його. Пізніше Августин поступив дуже нерозумно, він вмовив свого друга стати послідовником маніхеїзму. Перед тим, як Августин звів його, цей друг був християнином. Він довіряв словам Августина, і через це залишив свою віру. Якось цей друг серйозно занедужав від сильної лихоманки, втратив свідомість, і, здавалося, всі надії на одужання були втрачені. Оскільки він був майже при смерті, його охрестили без його відома. Пізніше, коли здоров'я покращилося і друг почав одужувати, Августин кепкував з цього хрещення. Ці глузування дуже образили друга і він сказав Августину, що саме хрещення принесло мир у його серце.

Справді, мій друг так образився на мене і відвернувся від мене, що мене це серйозно засмутило і я перестав жартувати. Я думав, що коли йому буде краще, я зможу робити з ним все, що мені заманеться. Але через декілька днів лихоманка повернулася і він помер.

Навернення

Через декілька років Августина призначили професором риторики в Мілані. Він став дуже

обдарованим промовцем, його любов до знання мови зробила його знаменитим. Так завжди було з ним.

Єпископ Мілану - Амброуз також був хорошим промовцем і одного разу Августин просто з цікавості пішов до церкви послухати його проповідь. Він був вражений красою та силою проповіді цього єпископа. Не бажаючи того, він відчув своє невігластво, яке описувало Слово Боже.

Біля будинку, де я жив, був невеличкий садок. Я разом з іншими мешканцями будинку могли користуватися цим садом. Я знав, що я маю прийняти рішення і водночас всередині мене відбувалася справжня війна. Одна частина мене ніби глузувала з іншої: „Чи справді ти думаєш, що зможеш жити праведним життям? Чи дійсно ти зможеш обійтися без всіх поганих звичок, які тобі подобаються?” Інша частина мене ніби відповідала: „Покладися на Господа і не бійся. Він не відступить від тебе і не дасть тобі упасти. Закрий свої вуха до всього поганого, що є на землі і нехай воно відімре в тобі”.

Раптом я почув голос з будинку поблизу. Я не знаю, чий це був голос, хлопчика чи дівчини, але це був спів, який повторювався знову і знову: „Візьми і прочитай, візьми і прочитай.” Я ніколи не чув, щоб такі пісні діти використовували у якісь грі, тому встав, вірячи, що це був божественний заклик до мене, щоб я відкрив Біблію і прочитав те місце в Біблії, яке відкрию навмання. Я відкрив Біблію і у тиші прочитав перші вірші, на які впав мій зір: „Як удень, поступаймо доброчесно, не в гульні та п'янстві, не в перелюбі та розпущті, не в сварці та заздрощах, але зодягніться Господом Ісусом Христом, а догодження тілу не обертайте на пожадливість!” (Рим.13:13-14) Я не мав ніякого бажання читати далі, в цьому просто не було потреби. Не встиг я навіть дочитати до кінця ці вірші, як світло впевненості заповнило моє серце і всі темні тіні сумніву зникли геть.

Назад до Африки

Августин дуже хотів поділитися своєю новою вірою з іншими, особливо тими, хто жив на його батьківщині. Разом зі своїм сином і матір'ю він вирушив назад до Африки, але по дорозі його мати - Моніка тяжко захворіла і померла. Вона не прожила довго, але одержала відповідь на її багато чисельні молитви.

Зупинившись у рідному місті Тагасте, Августин вивчав і опановував знання Слова Божого. Коли з'являлося багато єретичних вчень, Господь

використовував Августина і його знання для того, щоб мудро протистояти таким ересям. Августин написав багато книг, відстоюючи Слово Боже, і саме через ці книги багато людей одержати благословення.

Оскільки Августин був переповнений любов'ю до Свого Господа, через певний час, в 396 році, його призначили єпископом міста Гіпо в Африці. Свою „Сповідь” він написав у 400 році. А в 430 році Августин помер під час облоги міста ворожою армією Вандала. Він відійшов у мирі до Свого Господа, проповідуючи любов і послух до Бога зі свого ліжка. Він був останнім єпископом Гіпо, а в 432 році місто було спалене ворожою армією.

Канон

Під час життя Августина перед церквою постало питання про зміст Біблії. Важливо було вирішити, які книги і які послання справді належать до канону Біблії, а які ні. Чи знаєте ви, що до книг і листів під назвою «Новий Заповіт», входила ще велика кількість інших книжок, поширених серед церков? Листи апостолів були оприлюднені набагато раніше. Однак якщо в них описувалися дуже цікаві і дивовижні речі, вони не були натхненні Святим Духом. В Церкві було багато непорозумінь - які саме листи і яких авторів були натхненні Богом, а які ні.

Саме тому в 397 році в місті Карфаген на загальному Синоді зібралася велика кількість представників церков. Після довгих дебатів, Синод заборонив читання і проповідання тих листів, які не входили до Нового Заповіту.

Але проблема стосувалася не лише Нового Заповіту. До книг, які ми зараз називаємо, як Старим Заповітом, увійшло багато різних історій, написаних авторами про життя єврейського народу. Деякі з цих історій цікаві та захоплюючі. Церква назвала ці книги апокрифами, адже якщо вони і можуть бути цікавими, виникають великі сумніви стосовно того, що ці книги справді є Словом Божим. Церкви дійшли висновку, що ці

книги не повинні бути частиною Біблії.

На Синоді в Карфагені християнські церкви постановили, що Біблія має формуватися з 39 книг Старого Заповіту і 27 книг Нового Заповіту. Ці книги мають бути єдиною основою для християнської віри. Саме тому їх назвали канонічними книгами.

(З книги «Полум'я Слова» Арко Нан, Пітер Торенвільт.
Переклад Мурзи В.В.)

„Вірую ...” чи думаємо, що говоримо?

Шановні читачі. В попередньому номері газети ми розмірковували з вами над Ісусом, як нашим Спасителем і Вкупителем. Цього разу ми поміркуємо над тим, якими важливими є для нас слова: «Вірую в Ісуса ...», що страждав під Пілатом Понтійським, що розіп'яли Його, і був мертвий, і поховали Його...»

Коли ми говоримо про страждання і приниження Ісуса, ми повинні зрозуміти, що все це відбувалося згідно плану Божого. В Луки 24:26 ми можемо читати, що події з Христом не були результатом якогось випадку, поганої пригоди, чи невдачі, але частиною грандіозного проекту відносно нашого спасіння. "Чи було потрібно, щоб Христос терпів такі страждання і таким чином ввійшов до Своєї слави?" В Марка 10:45 написана хороша відповідь на це: „Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох.” Той факт страждання Ісуса був невід'ємною частиною його плану відкуплення людства.

Інший аспект полягає в тому, що це страждання Ісуса було протягом всього Його життя, від народження і аж до смерті. Протягом всього Свого життя Ісус страждав. Його народження як людини вже показує факт приниження, адже Він зійшов зі Своєї слави на цю грішну землю. Той факт, що Син Божий ввійшов у це життя через утробу жінки, через створіння, вже є принизливим. Після цього Христове приниження тільки зростало. Христос жив у Назареті майже тридцять років як ніхто, хоча Він був Царем. Він почав Свою роботу з хрещення, що є знаком і печаттю очищення і прощення гріхів. Він перебував у пустелі, де диявол неодноразово його спокушав. Наш Господь проповідував радісну вістку про спасіння, в той час, коли Його ближні були проти Нього; книжники і фарисеї звинувачують Його в богохульстві, Його послідовники майже не розуміють Його.

Заслугує уваги те, що страждання Ісуса зростають із наближенням Його смерті. Через те, що Він продовжує творити чудеса і проповідувати про спасіння, єврейські старшини продумують план, за яким вони можуть знищити Ісуса. В цей час Юда Іскаріотський також здійснює свої плани. В Гетсиманському саду результатом цих страждань були краплі крові та переповнена чаша страждань. При встановленні Господньої вечері Ісус показав, що Його кров Нового заповіту буде пролітою. Потім Христос був арештований, катований, принижений і знеславлений. Зрештою, Його розіп'яли, Він помер і був похований. Що то за життя! Що за жахливий план відкуплення людства Ісус випробував на Собі.

До цього потрібно ще додати, що це були не просто жахливі страждання, вони були також і унікальними, неповторними. Що робить їх унікальними? Хтось може подумати, що унікальними вони були через ту біль, яку терпів Ісус, проте історія знає багатьох мучеників, які терпіли ще більші болю у своєму житті. Ні, унікальність Христових страждань полягала в їх тривалості, характері та їх всебічності. По відношенню до тривалості Христових страждань, катехізіс пише, що вони були впродовж всього земного життя Ісуса. У нашому житті ми часто маємо радісні дні, повні сміху та веселощів, але для Христа навіть найкращі дні були досвідом гріха, зради та непорозуміння по відношенню до Нього. Щодо характеру Христових страждань, то, як сказано в катехізісі: „Христос поніс на Собі гнів Божий за гріхи всього людства”. Цей гнів був спричинений не людиною, він був результатом відокремлення Ісуса від Свого небесного Отця, через гнів Божий за гріхи людей. Христос поніс на Собі провини мільйонів людей, які жили і живуть протягом багатьох століть. Він був там, де ми мали б бути. Щодо всебічності Христових страждань, то вони відносяться не тільки до тіла Христового, але і до душі. Ми також часто зазнаємо страждань, душевних, або тілесних, проте Христос терпів обидва. Гнів Божий відносився до душі та тіла Христового.

До такого суворого і унікального страждання потрібно додати ще і легальне страждання. У Слові Господньому написано, що Ісус також був засуджений земним суддею – Понтієм Пілатом. Що це означає? Пілат був офіційним суддею ізраїльського народу. Він також визнавався як представник римського уряду. І тепер він офіційно визнав Ісуса винним. Він знаходить Його гідним смерті. Пілат засудить Ісуса до найвищої міри покарання за непослух – смерті.

„Але”, - ви можете сказати, „Ісус був безневинний і засуджений несправедливо!” Дійсно так. Він не заслуговував, щоб померти. В Ньому не було жодної провини, за яку Він мав би заплатити. В цьому разі Пілат несправедливо засудив Ісуса. Але, тим не менше, Христос помер. Чому? Тому, що Він терпів страждання замість нас, понісши наші провини. Він прийняв на Себе смертне покарання, на яке ми заслуговували, і це ми мали б стояти на Його місці. Проте Христос це зробив замість нас, тим самим звільнивши нас від Божого справедливого осуду. Безневинний Ісус стояв на місці винного. Вердикт, на який ми заслуговуємо, був направлений на Нього.

Який висновок ми можемо зробити з вищесказаного. Все це означає, що всі ті жахливі страждання Ісуса, в чому б вони не полягали, були зроблені на нашому місці, замість нас. Він був нашою заміною. Його страждання були мотивовані бажанням звільнити нас від прокляття і наставити нас на дорогу спасіння. Гнів Божий, який би мав перебувати на нас, був на Ісусі. Смертю, якою Він помер, ми мали б померти. Прокляття, яке Він поніс на Собі, ми мали б понести. Все було здійснено замість нас. Христос, Агнец Господній, Слуга Господній, Спаситель, терпів страждання, які ми мали б терпіти, і тим самим привів нас до Господа. Дійсно, саме таким чином Він „здобув для нас Божу благодать, праведність і життя вічне”.

Все те, що ми втратили, Він здобув для нас, і зробив Він це через Своє страждання.

Дорогі брати і сестри, коли ви говорите ті слова з символу віри про Ісуса Христа, чи справді ви вірите, що ті Його страждання були заради вас особисто? Чи справді ви розумієте, що це ви мали б терпіти такі муки? Проте Господь наш Ісус, став на ваше місце і прийняв кару Господню на Себе замість вас? Чи дійсно ви вірите в це? Якщо ж ні, тоді слова з цього Символу віри є для вас марними.

Запитання:

1. Які страждання відчував Христос протягом Свого служіння? Які страждання були при кінці Його життя?
2. В Гетсиманському саду ми бачимо характер Христових страждань? З чого це видно? (Луки 22:44)
3. Хто допомагав Йому переборювати страх? (Івана 16:32)
4. Що робить Христові страждання унікальними, неповторними?
5. Яким чином Христові страждання є прикладом для нас? (1Пт.2:18-25)
6. В багатьох місцях Старого Заповіту Ісуса названо Агнцем Божим. Чому Ісуса так названо? Які старозавітні свята ставлять ягня в центр подій?
7. Мойсей в Старому Заповіті певним чином показав, як Христос помер. (Числа 21:9) Що зробив Мойсей? Що він зробив з цим? Що сталося з людьми? Що зробили пізніші царі з цим? (2Цар.18:3) Чому? Як Спаситель все це пов'язує з Собою? (Івана 3:14)
8. Які сім висловів сказав Ісус на хресті? (Лук. 23:34; Луки 23:39-43; Івана 19:25-27; Марк. 15:33-34; Іван 19:28-29; Іван 19:30; Лук. 23:46)
9. Яку користь ми маємо від Христових страждань? Що дає нам Його смерть на хресті?

Мурза В.В. На основі книги James Visscher "I BELONG"

Свято Реформації в Рівному 25 жовтня 1936 року.

Кроки по милості Господа

Любі брати та сестри ! Коли народжується немовля, усі ми радіємо. Ми часто піклуємось про малих дітей, адже вони такі беззахисні. А потім вони ростуть, йдучи в самостійне життя. Часто ми кажемо: так швидко вже виріс. Українська Євангельсько-Реформована Церква - це історія, яка відбулася тільки по милості Господній. Можливо, це дещо дивно, адже ми маємо бути зрілі. Маємо разом відзначати 80 - річний ювілей, однак наша історія - це часто історія початку.

В далекі 20 роки ХХ століття це немовля народилося по милості Господній. Цей край належав Польщі. Не можна говорити, що до цього часу в цій частині України не проповідувалась Євангелія. Ні, проповідувалась. Однак, починаючи ще до 1925 року, Слово Господнє відкривається по-іншому, зрозуміло, для братів та сестер, «євангеліків», як їх тоді називали. Слово Господнє почало проповідуватися не на якійсь далекій мові, а на мові матері. Ріст Реформованої Церкви в 20 роках ХХ століття був обумовлений народним рухом до української культури та мови. Місіонери, проповідники, пастори несли Добру Новину в міста та села. Святий Дух працював у серцях людей, які відроджувалися до нового життя. І за такий невеликий проміжок часу, з 1925 року по 1939-ий з'явилося понад 50 громад. Боже благословення було над нами. Скільки було вкладено праці в духовний ріст та побудову Української Євангельсько-Реформованої Церкви! Скільки було зроблено доброго для духовного оновлення українців! Ми знаємо про побудову храмів УЄРЦ в містах та селах, про працю в Недільних школах, про заснування на базі УЄРЦ скаутської організації «Пласт», про взаємодію з просвітницькою організацією «Просвіта», про створення при громадах драматичних гуртків і постановкою цими гуртками вистав, про співпрацю з іншими громадами Реформованих Церков світу, в тому числі Нідерландів та Польщі.

Ми маємо власну історію. Можливо, це яскрава історія з сумним кінцем, бо ми змушені сказати, що цей рух євангеліків в містах і селах існував до приходу більшовизму. А далі - закриття, арешти, Сибір. Скільки ще не вдалося зробити нашим нащадкам тоді? Ми не знаємо цього. Однак ми знаємо інше. Бог, по Своїй великій милості, не залишив нас. Його Церква, яка пережила такі великі поневіряння, була відроджена Ним.

Це почалося ще в далекому 1989 році, коли люди, які жили в Радянському Союзі, почали просинатися від духовного сну. Коли влада дала дозвіл відвідувати храми і просити у Господа сил та надію на життя. Коли серця багатьох людей почали змінюватися від Божої Істини, яка справді робила їх вільними.

Не можна сказати, що відродження УЄРЦ - це заслуга людей. Ніколи і нічого в цьому житті не відбувається за наші заслуги. На те, щоб Реформована Церква знову почала проповідувати, була тільки воля Господня. Бог так дав, що у 1991 році Святий Дух запалив в серцях декількох людей в місті Рівне промінь віри у відновлення Реформованої Церкви. Бог дав, що ці декілька чоловік почали служіння в невеликій кімнатці. Бог вселив віру, що Він зробить, аби ця Церква зросла. І та кімнатка на вулиці Петра Могили у місті Рівне почала наповнюватись. Брати і сестри почали прославляти Господа в Церкві, в якій були їх батьки, а вони самі пам'ятали її по Недільній школі. Брати і сестри почали збиратися для прославлення Господа і було видно, як змінюються вони самі. Бог працював там, Він міняв тоді всіх нас. Людей різних професій, різних за віком, різних у своїх звичках, однак людей покликаних Господом. Він об'єднав усіх нас у Церкву, де проповідувалося Слово Боже, де люди називали один одного «брат» чи «сестра», де був хор та декілька молодих людей. Спочатку їх було 5, потім 10, а далі - більше. Далі сталося так, що та невелика кімнатка не вміщала усіх. То був благословенний Господом час.

З іншого боку Господь поклав у серця місіонерів спочатку з Угорщини, а потім з Нідерландів нести Слово Боже для українців. Ці брати і сестри по волі Божій знайшли невеличку громаду Реформованої Церкви у

місті Рівне, звідки й почалася наша співпраця. Спочатку то були приїзди в Рівне декілька разів на рік, потім спільні євангелізації в Рівному та в навколишніх селах. А далі переїзд одного з місіонерів до України і відкриття семінарії. Коли згадуєш те все, здається усе було так просто, так легко. Хоча усвідомлюєш скільки праці та сил було вкладено в цю справу.

Бог вчив нас тоді, давав нам натхнення проповідувати на літній естраді в Рівному, спілкуватися з простими людьми на вулицях, їздити в табори, проповідуючи та співаючи пісень перед дітьми, їхати в села, де колись були Реформовані громади. І лише по волі

Господній в одному з

населених пунктів Рівненської області -

сmt.Степань, після зустрічей та євангелізацій, Бог дав християн, які

пам'ятаючи Реформовану Церкву, що існувала в цих краях,

починаючи з 1935 року до 1944 року, почали гуртуватися в

громаду УЄРЦ. Люди розповідають, що в Степані була найбільша Реформована Церква, біля 700 осіб, з прекрасним хором на 90 чоловік. По милості Божій саме тут була відроджена друга УЄР Церква. Спочатку приїжджали на служіння місіонери з Рівного. Служіння відбувалися спочатку в домі одного з колишніх пресвітерів, згодом у приміщенні будинку школяра та молоді, а далі купили власне приміщення. В Степані люди ще пам'ятали Реформовану громаду до 1939 року, тут існують фотографії, та історичні документи про хрещення та вінчання у цій Церкві. В Степані, як колись, так і тепер, існує досить велика Недільна школа. Ця громада починалася з людей, які пам'ятали ту Церкву. Тепер вона оновлюється, приходять молоді люди, яких Бог змінює до нового життя.

починають працювати в інших місіонерських точках. Бог дав щоб була відкрита семінарія спільно з Пресвітеріанською Церквою, в якій навчаються студенти обох Церков на хорошому теологічному рівні. Виходячи з того певною мірою можна радити, говорячи: «Ми маємо майбутнє!» Однак

краще

навчитися ті давні часи відродження, пам'ятати той початок,

можливо, ту «першу любов», щоб ніколи не задовольнитися тим, що вже є.

Краще

навчитися з серця бути вдячним

Господові за Його працю. Краще розуміти, що тільки по Його милості

були зроблені всі ці кроки. В цій статті я не використовую прізвищ людей. Я не називаю нікого, щоб в усіх нас було розуміння того, що не ми маємо славу та честь. Не ми, люди, відродили цю Церкву. Не ми, люди, поклали багато сил для її відновлення.

Це праця Господня. Він проявив Свою любов до нас грішників. Він послав Свого Сина Ісуса Христа на хрест, щоб ми по вірі в

Нього, могли отримати спасіння. Бог керував усім цим. Він відродив цю Церкву і ми маємо пам'ятати про це. Ми святкуватимемо 80 років УЄРЦ. І моя молитва до Господа з тим, щоб всі наші подальші кроки були по Його милості. А честь і слава нашому Цареві і Спасителю Ісусу Христу за той шлях, який Він дав нам вже пройти.

Недільна Школа УЄРГромади в м. Степані. Рік 1939. Ззаду стоїть паст. Вінявський.

Василькові заробітки

Василько прокинувся рано. Дуже хотілося їсти, та знав, що хліба нема, бо вчора доїли останній шматочок. І купити нема за що. Мама поїхала на заробітки, а бабусина пенсія вже скінчилася.

Молодша сестричка ще спала, а бабуса поралася в кухні. Василько тихенько прочинив двері і виїз на вулицю. Сонце ще тільки сходило, а людей було вже багато: хто поспішав на роботу, а хто на базар. Підїхав трамвай, і з нього виїшла нова група людей. Василько стояв на зупинці і дивився, як виходили з трамвая люди. Недалеко від них – базар. Тому на цїї зупинці завжди виходило багато селян із сумками, валізами, візками. Вони їшли до переходу.

Василько дивився під ноги, може, подачить якусь монету, але не знайшов. Пляшок теж не було поблизу, а то б назбирав та здав у магазин. Стати з простягнутою рукою? Соромно. А їсти хотілося все дужче.

Тут Василько подачив бабусю, що несла аж три торби. Бабуса часто зупинялася, розтирала затерплї пальці і тягла свої торби далі.

– Вам допомогти, бабусю? – запитав хлопчик.

Допоможи, онучок. Мають, забагато взяла, ніяк не дотягну.

Василько взяв одну з торбин. Думав, що вона не важка, аж виявилось, що важка. В нїї були шматки гарбуза. Разом вони переїшли на інший бік вулиці і діїшли до базару. Бабуса стала біля самого входу. Розкрила торбину, простелила рядно і почала викладати квасолу, гарбузи, насіння.

– На ось тобі, внучку, за допомогу. Бабуса простягла хлопчикові шматочок гарбуза.

– Та мені не треба, – почав віднікуватися Василько. – Мені б гроші на хліб.

– Грошей в мене немає, -- одказала бабуса. -- Пенсії нам не платять. Сама оце приїхала, щоб на хліб заробити.

– Ну добре, дякую, -- знехотя одказав хлопчик, узяв гарбуза і поніс додому.

– А як це ти виїшов, що я ї не чула? – запитала бабуса Клава, відчинивши двері і подачивши Василька з гарбузом у руках.

– А ти тоді на кухні поралася.

– А де ти гарбуза узяв? Не вкрав часом?

– Ні. Ну що ти, бабусю. Я ж знаю, що Бог усе дачить. І заповідь ми вчили: “Не кради! Не бажай чужого!” Це я заробив – допоміг одній бабусі торби нести.

– Ну молодець! – похвалила Василька бабуса. – Я тепер наварю гарбузової каші, ото смачно буде!

– Ну я піду, може, ще комусь допоможу, – мовив Василько і побіг знову на вулицю.

Цього разу йому пощастило допомогти аж двом тіткам. Одна везла на візку мішок картоплі, а друга несла пиріжки на продаж. Потім він допомагав іншїї тітці носити по базару гарячу каву і чай, і до обїду уже заробив на цілий буханець хліба. Додому повернувся радісний і усміхнений. Василькові здавалося, що ніколи він не їв такої смачної гарбузової каші і такого запашного смачного хліба. Перед тим, як сісти за стіл, вони всі разом помоллися і

подякували Богові за хліб і їжу, яку Він послав їм.

Назавтра Василько піднявся ще раніше, і вже до сніданку встигнув “заробити” і картоплі, і яєць, а ввечері пішов допомагати приїдирати на базарі порожні ящики і знайшов 50 копійок. І щоразу він дякував Богові. Скоро його запам’ятали на базарі всі і посилали то по воду, то по хліб до магазину, то по морозиво. Ввечері Василько приносив додому буханець хліба і ще щось до нього.

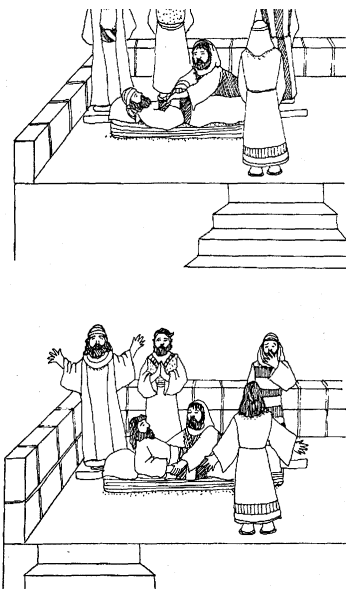
Та ось скінчилися весняні канікули, почалося навчання в школі. Василько піднімався ще раніше, щоб встигнути заробити хоч на пів буханця хліба. Він першим трамваем їхав на вокзал і допомагав бабусям із села вивантажуватися з електрички, потім допомагав їм нести сумки, торби до трамвая, а тоді доправити їх до базару. І щоразу він дякував Богові за хліб насущний, який посилав йому Бог через цих людей.

А потім стало тепліше, в лісі зацвіли конвалії. Василька із сестричкою запросила одна бабуса до свого села. Вони за день назбирали цілий кошик конвалії. Сестричка пов’язала їх у гарні пучечки, як навчила її бабуса, і вони продали їх біля метро. За одержані гроші діти купили їй принесли додому і цукру, і дорошна, і яєць, тож бабуса могла спекти їм паску, справжню паску. Високу, пухку, запашну. А на другий день Великодня приїхала мама, і вони всі разом пішли до церкви, щоб подякувати Богові за те, що Він допоміг їм пережити скрутну годину, зберіг їхню маму, і давав можливість Василькові заробляти на хліб.

Постав слова одне за одним по порядку і ти прочитаєш біблійний вірш про любов Богу.

Знайди й обведи розходження в малюнках

Папа Римський роздаватиме індульгенції на батьківщині Мартіна Лютера. Напевно, Мартін Лютер перевернувся б в труні, дізнавшись, що його співвітчизник і наш сучасник - Папа римський Бенедикт XVI, вирішив роздавати католикам індульгенції під час своєї поїздки на батьківщину цього місяця. Ватикан повідомив, що Папа римський схвалив роздачу "особливих індульгенцій" у зв'язку з його візитом в Кельн з 18 по 21 серпня під час Всесвітнього дня католицької молоді.

На міжнародній християнській книжковій ярмарці, що проходила в індійському місті Ченнай, представлена найбільша в світі Біблія. 3500-сторінкове видання на мові Таміла важить близько 7 кг.

Прийнято вважати, що наука несумісна з релігією, проте результати нового дослідження показали, що дві третини вчених вірять в Бога. Причому діячі суспільних наук більш релігійні, ніж прихильники наук природних.

Головний рабин Росії Берл Лазар вважає, що в недалекому майбутньому на Землю приїде Месія і кожному віддасть по заслугах.

Патріарх московський і всія Русі Алексій II чекає від нового римського Папи конкретних кроків, направлених на поліпшення відносин між православними і католиками. Зокрема, Алексій II переконаний, що Католицькій Церкві необхідно перш за все відмовитися від місіонерської діяльності відносно традиційно православного населення в Росії та інших країнах СНД.

Більше половини опитаних росіян заявляють про свою належність до православ'я (59%), біля третини громадян країни (30%) вважають себе атеїстами, а 9% вказали на приналежність до інших релігійних конфесій. Тим часом результати показали, що більшість респондентів (55%) взагалі не відвідують богослужіння. Ті, хто робить це щонеділі - лише 3%, щомісячно - 4%, кілька разів в році - 21%, один раз в рік і рідше - 16%.

Папа римський Бенедикт XVI виразив серйозну заклопотаність у зв'язку з "вмиранням" Церкви в Європі, США і Австралії.

У Львові бронзовий бюст Леніна переплавили на церковний дзвін.

В сіцілійському місті Палермо священник однієї з церков подав у відставку через любов. 34-річний Максиміліано Черіллі кинув службу в церкві, оскільки вирішив одружитися, закохавшись у 26-річну прихожанку. Випадок для Італії рідкісний, адже римо-католицька Церква забороняє священникам мати сім'ю.

Більше не буде використовувати Бога як рекламного агента одна з великих західних компаній, яка просуває на російський ринок відому марку засобів догляду за волоссям.

«ПАРЄ констатує грубі порушення права на свободу віросповідання в Росії. Але тут це мало кого турбує...»

Банду викрадачів автомобілів очолював ... сільський священник. У Львівській області викрита діяльність злочинної групи, яка промишляла крадіжкою і перепродажем автомобілів. На слід банди оперативники вийшли, розшукуючи "Фольксваген", викрадений в місті Сосновка у пенсіонера-інваліда. Злочинці були затримані при спробі повернути потерпілому його ж автомобіль за "викуп" у розмірі 1100 доларів.

Керівники чотирьох найбільших християнських церков України звернулися до керівництва країни з пропозицією об'єднати зусилля держави і церкви для впровадження в систему освіти курсу християнських духовних цінностей. В заяві пропонується створити освітньо-церковну комісію при Кабінеті міністрів України, яка б займалася розробкою цілісної програми духовно-моральної освіти на основах християнської культурної спадщини. Викладання основ християнської етики в українській культурі пропонується ввести з 1 вересня поточного року у всіх школах України.

Приходи релігійних організацій в Росії можуть бути позбавлені статусу юридичної особи. Про це йдеться в недавно розроблених поправках до закону "Про свободу совісті і про релігійні організації".

В Тіверіаді біля Галілейського озера ізраїльські археологи знайшли монету X століття із зображенням Ісуса Христа. На реверсі можна прочитати напис: "Ісус Христос, Цар Царів". На аверсі помітні контури образу Ісуса.

Міністерство юстиції України пропонує узаконити Паску і Трійцю як державні свята. На публічне обговорення буде винесений проект закону "Про державні свята України", в якому пропонується законодавчо закріпити перелік свят в країні.

Президент України Віктор Ющенко пообіцяв використати всі можливості для забезпечення гарантій рівного правового і соціального захисту всім зареєстрованим церквам і релігійним організаціям.

9-го червня на частоті 67,28 МГц почалося цілодобове віщання музичної духовно - просвітницької радіостанції "Еммануїл". Радіо "Еммануїл" - це принципово нова музична радіостанція духовно - просвітницького формату, направлена на пошук шляхів вирішення наболілих питань нашого суспільства, перш за все - дітей і молоді.

Акт про початок об'єднання Української Православної Церкви (Київського Патріархату) і Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) підписали в п'ятницю протоієреї церков в Тернополі.

Патріарх Алексій II закликає Росію повернутися до «радянських» часів. Чи потрібно розцінювати цю заяву, як пропозицію повернутися до "світлич" часів нашого "славного" минулого, де московська Патріархія як сильний стрижень в співучасті з комуністичними принципами найганебніших часів нашої історії, все ж відродить у нас, невірнучих, віру і допоможе наблизити те "щастя", якого ми з нетерпінням чекаємо?

Київ опинився на порозі затяжної міжконфесійної війни. Декілька днів поспіль групи прихильників Православної Церкви Московського Патріархату (УПЦ МП) і ряду політичних партій (таких як Прогресивна соціалістична, "Держава" і "Братство") пікетують в Києві будівлю апостольської нунціатури Папи римського, яке за сумісництвом є і посольством Ватикану на Україні. Вони вимагають заборонити переїзд резиденції глави Української Греко-католицької Церкви зі Львова до Києва.

З вересня 2005 року Міністерство освіти України вводить у шкільний курс такі факультативні предмети, як етика та християнська етика.

Ми дякуємо Господові за те, що Він благословив поїздку наших дітей до християнського табору. Діти відпочили та зросли духовно і за все ми хочемо через газету подякувати організаторам. Наша громада живе подальшим життям. На жаль наш брат, якого ми вже встигли полюбити - Роберт Шпонтак залишає служіння в Степані. Нам шкода, однак в Закарпатській Реформованій Церкві, звідки брат Роберт, обставини склалися так, що він має їхати туди. Ми приймаємо це як належне і молимося за подальше благословення для служіння брата Роберта. Також хочемо повідомити, що з вересня у нашій громаді буде інший працівник, який зможе очолити дитяче служіння. Він має великий досвід роботи з дітьми. Починаючи з вересня ми формуємо новий клас, який називатиметься "teenagers". Тут будуть займатися діти, які вже закінчили навчання в Недільній школі. Заняття проходять дві рази на тиждень. Це нове навантаження і ми молимося, просячи у Господа сил прославити Його в цьому служінні. Недільна школа працюватиме далі і ми починаємо новий набір у молодшу групу. Також ми продовжуємо працю у селищі Гута, там вже майже закінчені дві кімнати для роботи з дітьми. Ще просимо благословення для наших двох студентів КПІ, Олександра Заська та Володимира Романцова в їх навчанні на славу Господню. Вітання нашій сестрі Марійці Гнатюк з нагоди Дня народження. Наша молодь передає вітання усім дітям, які відпочивали в християнському таборі цього літа.

Рівне

В серпні ми почали нове служіння. Кожної середи проводимо зібрання серед тижня, - називаємо його - молитовним служінням, в якому також звучатиме проповідь Слова Божого. Наша молодь готує сюрприз на святкування 80 річчя УЄРЦ. На чолі з лідером - студентом семінарії Олександром Пилипенком, молодь хоче обладнати кімнату для зустрічей. На наших служіннях кожного разу приходить дедалі більша кількість людей. Деякі з них колись вже відвідували УЄРЦ. Просимо, молитесь за збільшення нашої громади. Принагідно хочемо просити вас молитися за нашу єдність, щоб ми всі разом могли прославляти Господа на святкуванні 80-ї річниці УЄРЦ. Наша громада далі займається проектом підготовки до цього свята: запрошуємо гостей, власними силами облаштовуємо навколишню територію. Хочемо подякувати нашим братам з Голландської місії за їх молитви та розуміння наших потреб. Ми далі молимося за усі громади УЄРЦ, а також за духовний зріст та чисельне збільшення наших громад. Божий благословинь усім вам, любі брати та сестри.

Свалява (Закарпатська обл.)

З Божою підтримкою, наше служіння триває і набирає нових обертів. Дякуючи Богу, наша молодь могла провести чудовий відпочинок у християнському таборі і приїхала з новим натхненням до праці. Крім звичайних служінь, з вересня будемо відновлювали роботу в декількох групах недільної школи. Перед цим наші викладачі разом з молодими помічниками провели чотирьохденний табір для дітей. Надіємося, що через таку акцію наша Недільна школа буде поповнюватися. Також з вересня надіємося, з Божою підтримкою розпочати новий проект - маємо окреме приміщення для нової християнської бібліотеки. Це приміщення ми також надіємося використовувати для різних служінь: біблійних уроків, молодіжного зібрання, нової групи Недільної школи. Просимо молитовної підтримки за цей проект.

Таврійське та Рідна Українка (Херсонська обл.)

У нашій громаді все проходить у звичайному руслі. У Таврійському після богослужіння є біблійні уроки. В суботу відбуваються молодіжні уроки, а в понеділок - урок інформатики. У Рідній Україні крім недільного богослужіння щочетверга є біблійні уроки та катехізис. Також маємо групу жінок, які вишивають і своїми доробками прагнуть підтримати громаду матеріально. В цьому селі проводили літом дитячий день, коли діти з Таврійського, Великих Клинів та Рідної України разом на природі проводили дитяче богослужіння. Діти мали можливість приймати участь у різних естафетах та перевірити свої Біблійні знання.

Київ

Життя нашої громади триває. Нещодавно проводили євангелізацію на Хрещатику разом зі студентом семінарії Едуардом Шевчуком, який грає на гітарі та співав християнські пісні. Члени нашої громади в той час роздавали запрошення на богослужіння, розповідали людям про Бога, про нашу громаду. Молодь нашої церкви давала людям газету "Євангельська Правда". Не так давно в нашій громаді відбулася конференція Сергія Кулеш. Ми далі продовжуємо вивчення катехізису з людьми, які прагнуть стати членами нашої громади. Продовжує свої зібрання молодіжна група, працює Недільна школа. Вчителі готуються до проведення триденного дитячого християнського табору. Багато цікавого для дітей планують сестри. Молимося за духовне зміцнення і чисельне збільшення наших громад на Україні та Києві.

Церкви з Реформованим віровченням можна знайти:

РІВНЕ	СВАЛЯВА
Богослужіння проходить: вул. Пересопницька, 200 Неділя о 9 год. вул. Замкова, 23	Богослужіння: Неділя о 13 год. вул. Ломоносова 14 телефон 7 - 30 - 61
СТЕПАНЬ	КИЇВ
Богослужіння: Неділя о 12 год. вул. Олени Теліги 27 телефон - 4 - 11 - 77	Богослужіння: Неділя о 14 год. кінотеатр „Салют” тел. 264 - 68 - 14
РІДНА УКРАЇНКА	ТАВРІЙСЬКЕ
Богослужіння: Неділя 14 год. медичний пункт тел. - 3 - 32 - 58	Богослужіння: Неділя 10 год. Музична школа тел. 4-32-39
ЗАКАРПАТСЬКА РЕФОРМАТСЬКА ЦЕРКВА	Богослужіння на українській мові є в:
УЖГОРОД Богослужіння: Неділя 10.00 Пл.. Жупанатська 4,	В Мукачеві по вулиці Духновича 72 о 16.00, Перечині та Вишкові,
ЄВ. ПРЕСВІТЕРІАНСЬКА ЦЕРКВА УКРАЇНИ	
м. Одеса тел. (0482) 37-15-19 м. Київ тел. (044) 234-07-94 м. Херсон тел. (0552) 22-54-35	м. Миколаїв тел. (0512) 35-13-93 м. Ізмаїл м. Белгород - дністровський (04849) 3-12-05 м. Харків

Технічний редактор: Мурза Еріка
Члени редколегії: Мурза В.,
Пилипенко В., Молнар Ш., Стасюк Ю.
НАША АДРЕСА:
89300 Україна, Закарпатська обл.,
м. Свалява, вул. Визволення 164 / 1
Телефон редакції: 7 30 61
E-mail: murza@UERC.svl.uzhgorod.ua

Тираж видання: 1000 примірників.
Періодичність - раз у два місяці.
Газета розповсюджується за пожертви

До уваги читачів

Редакція «Євангельської Правди» бажала б включити статті, які відображають потреби наших читачів. Ми так само плануємо розширити нашу читацьку пошту. Просимо розглянути такі питання і прислати ваші зауваження на адресу редакції.

1. Чи скеровані статті в «Євангельській Правді» на теми, які відповідають вашим духовним потребам?

2. Чи маєте ви спеціальні теологічні теми, про які ви бажали б читати?

3. Чи можете ви надіслати адреси організацій, шкіл, бібліотек, чи приватних осіб, які бажать отримувати безкоштовний примірник «Євангельської Правди»?

4. Чи знаєте ви адреси кола людей, які визнають вчення Реформованої церкви? Просимо надіслати їх координати.

Вдячні вам за вашу співпрацю і порозуміння.